

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 321 [i.e. 221]. Et Crucifixerunt eum. v. 25.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

tinuo quasi crucifixus fuit, flagellis, alapis, colaphis, illusionibus. Coronatione, spuris, maxime baiulatione crucis, donec immineret hora sexta qua ad Montem Golgotha perductus, ibi reapse crucifixus est, intra horam tertiam & sextam, more Iudzorum numerando, nostro autem more inter nonam & duodecimam.

Hinc iam patet quomodo concilianda sint dicta Euangelistarum aliorum cum hoc scriptore sacro. Illi hora sexta crucifixum referunt, nempe cruci clavis affixum; hic hora tertia, nempe per sententiam & baiulationem ligni addictum fuisse narrat. Ex quo vterius colligo, quod reuera etiam efficaci sententia possit aliquis occidere, quomodo & alias ipse Dominus dicebat, videntem ad concupiscendum, iam esse machatum scilicet in corde, destinatione proposito fixo, continente in se eminenter vel virtualiter factum.

Donec Iesu, à prima dici vsque ad vesperam non cessas operari salutē populi tui, in laboribus enim pro eo à iuuentute tua es, & ego miserrimus peccator non cessavi operari malum, ab eo tempore quo potui peccare, heu mea culpa, heu! ne repellas contritum & humiliatum, qui nomen tuum suppliciter inuocat. peccatorem me confiteor, obsecrans te, Domine Deus Omnipotens, pro bonitate tua vt faciās mecum iuxta magnam misericordiam tuam; quoniam Deus es tu bonus & misericors ac patiens erga nos, nolens aliquos perire, sed omnes ad pœnitentiam reuerri.

§. 321. Et Crucifixerunt eum. v. 25.

Ab illa scilicet hora tertia nostra nona antemeridiana quâ clamarunt optioe data inter Christum & Barabbam latronem, tetrum suum crucifige quos si quid truculentius postulare potuissent, id certè non omisissent. impletum est ergo, fecerunt in Domino, quæcunque voluerunt Pilato ad iudicante fieri petitionem eorum.

Considera hæc ô homo Christiane intuere manus quæ cœlum in sapientia fundauerunt, quæ compeditos soluere, elisos erigere, suisque contactibus vniversos solebant sanare, etiam in crucis patibulo distenduntur. Pedes quibus se mare calcabile præbuit, quorum scabellum adorandum erat, pedes, inquam, qui non steterunt in via peccatorum, sed semper ambulauerunt in lege Domini, clamorum acumine perfodiuntur, corpus purissimum in quo thesaurus totius gratiæ seruat, penitus denudatur & durissimo ligno affigitur. facies speciosa præ filiis hominum quæ afflictos & tærentes omnes consolabatur: facies in quam Angeli desiderant prospicere in pallorem horridæ mortis commutatur. Quid com-

missisti dulcissime Iesu ut sic iudicareris, adeoque crudeliter tractareris. Quod scelus tuum? quæ culpa tua? quæ causa tui doloris? Ego, Ego causa sum omnis tui doloris. Ego vnam acerbam comedi & dentes tui obstupuerunt. Imo etiam ego miser nunc rideo, garrio, lætor, pergræcor &c. dum tu pro me ploras, tristaris, pateris, sitis &c. festino ad gaudia, dum tu cruci pro me affixus pendes: caput orno, vngo, & adscitis capillis adultero, dum tu spinis insignitus. Manibus etiamnum impie ago. quasi non plus latius peccatum sit, dum interim innocentissimæ manus tuæ pro me ligno configuntur. O ingratitude nullum non supplicio dignam! Vere dictum est à quodam, impius seu peccator aut infidelis est aut stultus.

Domine Iesu Christe fili Dei viui qui pro redemptione mundi natus & circumcidi voluisti, & à Iudæis reprobari, à Iuda osculo traditi, capiti & ligari, & cum vinculis Annæ, Caiphæ, Herodi, Pilato offerri, coram eis illudi colaphis, alapis, flagellis arundine cædi, facie velari, & sputis confundi, spinis coronari! falsis quoque testibus accusari, iudicari, & ut agnus innocens tuam crucem, ferendo ad victimam duci, clavis perforari, felle & acetum potari, atque in cruce morte turpissima condemnari, ac lancea vulnerari. Tu per has sacratissimas pœnas tuas ab omnibus peccatis & pœnis nos libera: & per sanctam crucem tuam illuc perduc, quo perdidisti tecum crucifixum latronem sero pœnitentem. Amen.

§. 322. *Et erat titulus causa eius inscriptus. v. 26.*

Quid Titulus? Norunt Iuris-Consulti. Philosophi & Grammatici. Nomen, cognomen & dictum comperens rei vocant, sed cur titulus causæ nisi ut omnibus patefieret habitantibus in Hierusalem, & qui e venerant ex omni parte mundi, iam Iudæis quam gentilibus Christum hunc magnum Prophetam & iam notum orbi terrarum, ob magnalia Dei, quæ operabatur, fuisse & esse eum qui in scriptura proposita legebatur. Erat iste modus præscribendi valde Iuri & rationi conformis. nam ex eo tota actio & processus & confessata rei innotescebant, & non relinquebatur arbitrio Hominum male vel bene de reo loquendi, præter id quod erat præscriptum. Et perseverat hodie in Oriente hic modus, ut titulus præferatur damnatis ad mortem, qui utinam apud Christianos restituatur vel in vltum inducatur. Certe tam enormia mendacia & infamations passim non audirentur & impune quidem. Venit mihi hæc meditati in mentem, quod Iacob visa scala ex terra in cælum porrecta, erexit altera die eo loco lapidem in Titulum, nempe locum memorialem, insignem, sacrum, & effudit oleum desuper, Rursus eum acervum lapidum in testimonium inhi-